

Arrest

nr. 109 576 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 25 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De rechtsgrond van de bestreden bevelen is artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissingen. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en het gelijkheidsbeginsel, artikel 7, 1° van de wet van 12 januari 2001 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen en “kennelijke onredelijke beslissing door beoordelingsfout” doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. In het kader van voornoemd artikel 3 lijken zij te verwijzen naar een medische problematiek, maar brengen zij geen enkel stuk voor om deze problematiek te staven, laat staan dat zij een concreet begin van bewijs aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM aanbrengen. Zij verwijzen eveneens naar “stuk 3”, maar hierbij dient te worden vastgesteld dat zij in hun inventaris bij het verzoekschrift weliswaar een “Krantenartikel ‘De Morgen’ dd. 21 augustus 2012” als stuk 3 aanduiden, maar dat zij dit stuk niet bij het verzoekschrift gevoegd hebben. Bovendien maken zij in hun uiteenzetting op geen enkele manier duidelijk op welke manier dit stuk een schending van voornoemd artikel 3 zou moeten aantonen. Daarnaast verwijzen zij naar het feit dat de bestreden bevelen zijn uitgevaardigd terwijl de termijn om een beroep in te dienen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nog liep en de verwerende partij, gezien zij over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken “omtrent het nemen van het bevel”, diende te wachten. De Raad wijst erop dat op 27 augustus 2012 inderdaad een onontvankelijkheidsbeslissing aangaande een op 30 mei 2012 ingediende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter werd genomen, die op 7 september 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis is gebracht. Op 25 september 2012 dienden zij tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad en naar aanleiding van deze beroepsprocedure werd de beslissing van 27 augustus 2012 vernietigd, bij arrest van 29 november 2012 met nummer 92 398, zodat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welke manier het feit dat de verwerende partij op dezelfde dag de bestreden beslissingen heeft genomen hen verhinderd zou hebben een beroep tegen voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing in te dienen en dit een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het indienen en hangende zijn van een aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter of een hangende beroepsprocedure tegen een beslissing genomen in het kader van zulke aanvraag de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Ook dient erop gewezen te worden dat, in tegenstelling tot hetgeen de

verzoekende partijen beweren, de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt "omtrent het nemen van het bevel", noch wat betreft het nemen van het bevel op zich, zoals hoger reeds aangegeven, noch wat betreft de termijn waarbinnen het bevel dient genomen te worden. Artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980, dat naar artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 verwijst, stelt immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt, "onverwijld" dient te beslissen en dat zijn beslissing tevens "onverwijld" ter kennis van de betrokkene gebracht dient te worden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een later tijdstip dan "onverwijld", afhankelijk van zijn eigen appreciatie, zou hebben kunnen overgaan tot het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen maken ook wat dit betreft niet duidelijk op welke manier een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen. Ten slotte kan er nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn eventuele familieleden immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, ingeval medische redenen een terugkeer zouden verhinderen.

Ten slotte kan ook de opgeworpen schending van artikel 10 van de Grondwet geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen. Niet alleen gaan de verzoekende partijen ook in dit verband uit van een discretionaire bevoegdheid aangaande het tijdstip van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, een stelling die, zoals hoger reeds aangegeven, juridische grondslag mist, maar tevens maken zij niet duidelijk op welke manier er sprake zou zijn van een ongelijke behandeling ten aanzien van Belgen of andere vreemdelingen. Een schending van artikel 10 van de Grondwet wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt." Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, wijzen ze op de prangende medische situatie en stellen te volharden in de middelen. Tevens stellen zij dat het bevel werd gegeven toen nog een aanvraag artikel 9ter hangende was.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Ook hun betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan het hoger gestelde. In het proces-verbaal van openbare terechtzitting van 6 augustus 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partijen wijzen op de prangende medische situatie en stellen te volharden in de middelen. Zij stellen tevens dat het bevel werd gegeven toen nog een aanvraag 9ter hangende was.”* Er dient te worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft. Bovendien betwisten de verzoekende partijen de motieven van de voornoemde beschikking niet op concrete wijze, zodat deze blijven bestaan, en de beschikking overeind blijft.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET